

Cartea lui Daniel - Numărul Patru

Firul cu plumb

Jeff Pippenger

2023-11-27

Abordăm „cele șapte timpuri” din Leviticul douăzeci și șase, așa cum sunt reprezentate în cartea lui Daniel. Procedăm astfel deoarece una dintre caracteristicile profetice ale „celor șapte timpuri” este aceea că ele reprezintă „piatra de poticnire” pe care au lepădat-o zidarii. Eu definesc piatra de poticnire care este reprezentată în Scripturi drept un adevăr care se poate vedea, dar nu se vede. Pentru cei care o văd, ea este de preț, iar pentru cei care nu o văd, nu este doar ceea ce îi face să se poticnească, ci este piatra care îi zdrobește în pulbere.

Când Hristos a prezentat piatra pe care au lepădat-o zidarii, El a arătat că piatra unghiulară avea să ajungă „capul” unghiului. Mesajul pietrei lepădate în Scripturi privește întotdeauna trecerea lui Dumnezeu pe lângă un popor al legământului de odinioară, în timp ce, totodată, Dumnezeu intră în legământ cu un popor care nu fusese mai înainte poporul lui Dumnezeu.

Iisus le-a zis: Nu ați citit niciodată în Scripturi: «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns piatra din capul unghiului; aceasta este lucrarea Domnului și este minunată în ochii noștri»? De aceea vă spun: Împărăția lui Dumnezeu vă va fi luată și va fi dată unui neam care aduce roadele ei. Și oricine va cădea peste piatra aceasta se va sfărâma; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va zdrobi în pulbere. Matei 21:42-44.

Prima „profeție de timp” spre care William Miller a fost călăuzit de îngerii sfinți a fost „cele șapte timpuri” din Leviticul douăzeci și șase. Adventismul laodicean a început procesul de surpare a adevărilor de temelie pe care Domnul le-a adunat laolaltă prin slujirea lui Miller, respingând chiar cea dintâi dintre descoperirile lui Miller. Desigur, orice ilustrare profetică a unei temelii sfinte este o ilustrare a lui Hristos, care este „Piatra”, astfel încât respingerea „celor șapte timpuri” în 1863 nu doar că marchează începutul procesului de respingere a adevărilor de temelie, ci reprezintă o respingere a lui Hristos. Asemenea mărturiei lui Hristos despre piatra lepădată, Petru identifică, de asemenea, faptul că una dintre profețiile legate de piatra de temelie este că ea, în cele din urmă, va deveni „capul unghiului”.

De aceea este scris în Scriptură: Iată, pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, de preț; și cel ce crede în El nu va fi dat de rușine. Vouă deci, celor ce credeți, El este de preț; dar pentru cei neascultători, piatra pe care au lepădat-o zidarii, aceea a ajuns să fie capul unghiului, și o piatră de poticnire și o stâncă de sminteală, chiar pentru cei ce se poticnesc de cuvânt, fiind neascultători; la aceasta au și fost rânduși. Iar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor agonisit, ca să vestiți virtuțile Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată: voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu primiserăți îndurare, dar acum ați primit îndurare. 1 Petru 2:6-8.

Piatra de temelie de la începutul Adventismului devine piatra din capul unghiului. Isaia este în armonie cu Hristos și cu Petru, iar Isaia folosește piatra de temelie pentru a reprezenta un popor al legământului care este trecut cu vederea în favoarea unui nou popor al legământului. În mărturia sa, el reprezintă o clasă care a încheiat un legământ cu moartea și care a primit o minciună. Minciuna pe care o primesc este minciuna pe care Pavel o identifică drept aducând o rătăcire puternică asupra celor care încheie un legământ cu moartea, pentru că nu au primit dragostea adevărului.

De aceea, ascultați cuvântul Domnului, voi bărbați batjocoritori, cârmuitori ai acestui popor care este în Ierusalim. Pentru că ați zis: Am încheiat un legământ cu moartea, și cu Locuința morților am făcut o înțelegere; când biciul năvălitor va trece, nu va veni peste noi, căci minciuna ne-am luat-o drept adăpost și sub înșelăciune ne-am ascuns; de aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion o piatră ca temelie, o piatră încercată, o piatră unghiulară de mare preț, o temelie sigură; cel ce crede nu se va grăbi. De asemenea, voi așeza judecata ca linie de măsurat și dreptatea ca fir cu plumb; și grindina va mătura adăpostul minciunii, iar apele vor inunda locul de ascuns. Iar legământul vostru cu moartea va fi desființat, și înțelegerea voastră cu Locuința morților nu va sta în picioare; când biciul năvălitor va trece, atunci veți fi călcați în picioare de el. Isaia 28:14-18.

"Șapte vremi" au fost tănuite sub neadevăruri, iar când Dumnezeu trece pe lângă fostul Său popor al legământului și intră în legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii, piatra de colț care odinioară fusese lepădată se va înălța ca să devină "capul" unghiului. Pentru cei ce înțeleg acest adevăr, el este prețios, iar pentru cei ce nu, piatra care devine capul unghiului nu numai că îi zdrobește, ci, în chip metaforic, devine piatra lor de mormânt.

În cartea lui Daniel, la capitolul opt, versetul nouăsprezece, găsim „sfârșitul din urmă” al mâniei, de unde rezultă că trebuie să existe și un „întâiul sfârșit” al mâniei. Intervalul de timp de la 677 î.Hr. până la 22 octombrie 1844 reprezintă perioada în care sanctuarul (și oastea) aveau să fie călcate în picioare. Însă papalitatea avea să propășească până la împlinirea mâniei, potrivit cu Daniel, capitolul unsprezece, versetul treizeci și șase. Dacă sfârșitul mâniei din capitolul opt reprezintă încheierea unei perioade de timp, atunci sfârșitul mâniei din capitolul unsprezece reprezintă, de asemenea, încheierea unei perioade de timp. Aceasta învață limpede Biblia, deși acest adevăr a fost acoperit cu minciuni de către cei ce au făcut un legământ cu moartea.

Sfârșitul ambelor mâni marchează încheierea aceleiași perioade de timp, căci amândouă au fost împlinirea aceluiași blestem de două mii cinci sute douăzeci de ani de împrăștiere, captivitate și sclavie. Regatul de nord a suferit mai întâi împrăștierea, captivitatea și sclavia celor «șapte vremi», când, în anul 723 î.Hr., împăratul Asiriei i-a dus în captivitate. Regatul de sud a suferit aceeași soartă în 677 î.Hr. Ieremia confirmă acest fapt.

Israel este o oaie risipită; leii l-au izgonit: întâi împăratul Asiriei l-a mâncat; iar la urmă acest Nebucadnețar, împăratul Babilonului, i-a sfărâmat oasele. Ieremia 50:17.

Ieremia identifică o judecată progresivă. Asirienii desființează regatul de nord în anul 723 î.Hr., apoi îl duc pe Manase la Babilon, capitala lor, în anul 677 î.Hr. Apoi Nebucadnețar îl ia pe

Ioiachim, marcând astfel începutul celor șaptezeci de ani de captivitate, în anul 606 î.Hr. Apoi Nebucadnețar îl ia pe Zedechia și distruge Ierusalimul, în anul 586 î.Hr.

Regatul de sud fusese avertizat că va suferi aceeași soartă ca regatul de nord, dacă își va continua răzvrătirea. Judecata regatului de nord avea să fie împlinită asupra regatului de sud, iar simbolul acelei judecăți era o linie care urma să fie întinsă peste Iuda. În mărturia lui Isaia, era numită pur și simplu "linia", dar în pasajul următor, "linia" este "linia Samariei".

De aceea, așa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: Iată, aduc asupra Ierusalimului și asupra lui Iuda un astfel de rău, încât celui ce va auzi de el îi vor țui amândouă urechile. Voi întinde peste Ierusalim sfoara de măsurat a Samariei și firul cu plumb al casei lui Ahab; și voi șterge Ierusalimul ca un om care șterge un vas, ștergându-l și întorcându-l cu gura în jos. Voi părăsi rămășița moștenirii Mele și o voi da în mâna vrăjmașilor lor; și vor fi pradă și de jaf tuturor vrăjmașilor lor, pentru că au făcut ce este rău înaintea Mea și M-au întăritat la mânie din ziua când părinții lor au ieșit din Egipt până în ziua de azi. 2 Împărați 21:12-15.

În versetele tocmai citate sunt două expresii profetice care trebuie avute în vedere. Prima este țuiutul urechilor, iar cealaltă este firul cu plumb. În aceste versete, sfoara de măsurat a Samariei este identificată, de asemenea, ca firul cu plumb al casei lui Ahab. Sfoara de măsurat și firul cu plumb sunt instrumente ale judecății, folosite în procesul de zidire. În versete, ele indică faptul că aceeași judecată care a fost executată împotriva împărăției de nord, reprezentată prin Samaria și casa lui Ahab, avea să vină asupra lui Iuda și a Ierusalimului. Când a fost rostit avertismentul, împărăția de nord a lui Israel fusese deja invadată, cucerită, distrusă și dusă în robie. Mesajul judecății lui Dumnezeu produce țuiutul urechilor celor ce aud avertismentul. Atât firul cu plumb, cât și țuiutul urechilor apar de câte trei ori fiecare în Scriptură. În fiecare caz, ele reprezintă indignarea lui Dumnezeu împotriva propriului Său popor.

Și Domnul a venit, S-a înfățișat și a chemat ca și în alte dăți: „Samuel, Samuel.” Atunci Samuel a răspuns: „Vorbește, căci robul Tău ascultă.” Și Domnul i-a zis lui Samuel: „Iată, voi face un lucru în Israel, de care îi vor țui amândouă urechile oricui îl va auzi. În ziua aceea voi aduce la îndeplinire împotriva lui Eli toate cele ce am rostit cu privire la casa lui: când voi începe, voi și sfârși.” 1 Samuel 3:10-12.

Răsturnarea casei lui Eli este profeția care ar face să țuiască ambele urechi ale oricui ar auzi-o. Țuiutul urechilor, în vremea lui Samuel, simbolizează trecerea cu vederea a casei lui Eli. Împlinirea profeției date lui Samuel a fost răsturnarea casei lui Eli și rânduirea lui Samuel ca profet. Samuel reprezintă un popor care, după cum spune Petru, odinioară nu era poporul lui Dumnezeu, dar acum este, căci atunci când Samuel a fost rânduit ca profet, casa lui Eli a fost nimicită. Ieremia proclamă, de asemenea, o judecată împotriva conducerii Ierusalimului, care face să țuiască urechile.

Și să spui: Ascultați cuvântul Domnului, împărați ai lui Iuda și locuitori ai Ierusalimului; așa zice Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Iată, voi aduce o nenorocire asupra locului acestuia, încât oricine o va auzi, îi vor țui urechile. Ieremia 19:3.

Toate cele trei referințe la țuiutul urechilor sunt asociate cu un popor al legământului care a încheiat un legământ cu moartea și care apoi este invadat, cucerit, nimicit, împrăștiat și dus în robie.

Urechile care țiuie sunt un simbol al judecății mâinii lui Dumnezeu, iar simbolul acelei judecăți este de asemenea reprezentat de trei ori în Scripturi prin cuvântul „plumb”. L-am întâlnit deja în 2 Regi și în Isaia, dar mai există încă o referință la „plumb” în Scripturi, iar în acea referință cuvântul plumb este tradus dintr-un alt cuvânt ebraic decât în primele două referințe.

Îngerul care vorbea cu mine a venit iarăși și m-a trezit, ca pe un om trezit din somnul lui, și mi-a zis: Ce vezi? I-am răspuns: M-am uitat, și iată un sfeșnic de tot din aur, cu o cupă pe vârful lui; pe el erau cele șapte lămpi ale lui, și erau șapte țevi pentru cele șapte lămpi care sunt pe vârful lui; și doi măslini lângă el, unul la dreapta cupei, iar celălalt la stânga ei. Atunci am luat cuvântul și am zis îngerului care vorbea cu mine: Ce sunt acestea, domnul meu? Îngerul care vorbea cu mine mi-a răspuns și mi-a zis: Nu știi ce sunt acestea? Am zis: Nu, domnul meu. Atunci el a răspuns și mi-a zis: Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel: Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor. Cine ești tu, munte mare? Înaintea lui Zorobabel te vei face câmpie; și el va aduce piatra de vârf în strigăte: Har, har peste ea! Și cuvântul Domnului mi-a vorbit, zicând: Mâinile lui Zorobabel au pus temelia acestei case; tot mâinile lui o vor și isprăvi; și vei ști că Domnul oștirilor m-a trimis la voi. Căci cine a disprețuit ziua începuturilor mici? Căci se vor bucura și vor vedea, împreună cu acei șapte, firul cu plumb în mâna lui Zorobabel; ei sunt ochii Domnului, care străbat tot pământul. Atunci am răspuns și i-am zis: Ce sunt acești doi măslini, la dreapta sfeșnicului și la stânga lui? Și am răspuns iarăși și i-am zis: Ce sunt aceste două ramuri de măslin, care, prin cele două țevi de aur, își varsă din ele însele untdelemnul de aur? El mi-a răspuns și mi-a zis: Nu știi ce sunt acestea? Am zis: Nu, domnul meu. Atunci a zis: Aceștia sunt cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ. Zaharia 4:1-14.

Cuvântul tradus prin „plumb” în A Doua Carte a Regilor și în Isaia 28 este „mishqâl” și înseamnă o greutate. În ambele pasaje, o greutate (plumb) urma să fie adăugată la fir. Greutatea este aceea care se folosește la cântar și reprezintă judecata. Firul cu plumb este un fir al judecății. Firul Samariei era perioada celor „șapte vremi”, adică două mii cinci sute douăzeci de ani. Aceeași perioadă de timp avea să fie impusă regatului de sud, așa cum fusese impusă regatului de nord. Sfârșitul fiecărui astfel de fir este identificat în cartea lui Daniel fie ca sfârșitul ultimei mâini, fie ca sfârșitul primei mâini. Perioada este reprezentată în Daniel ca timpul în care Ierusalimul și oștirea aveau să fie călcate în picioare de cele două puteri pustiitoare ale păgânismului și papalismului. Ambele perioade aveau să înceapă atunci când capitalele lor respective erau invadate, cucerite, distruse, iar cetățenii lor duși în robie.

Dar, în Zaharia, cuvântul „plummet” este format prin combinarea a două cuvinte ebraice. Primul cuvânt este „'eben”, și înseamnă „a zidi”, și înseamnă de asemenea „o piatră”. Înseamnă „o piatră de zidire”. Acel cuvânt este apoi combinat cu cuvântul ebraic „bedîyl”, care înseamnă „a despărți sau a separa”. „Plummet” din Zaharia este piatra pe care se zidește și care produce o separare și o diviziune. Despărțirea este între două clase de închinători; una care se bucură când vede piatra, o face piatra din capul unghiului lor și zidește pe ea, și cealaltă care nu o vede, o respinge, se poticnește de ea și, în cele din urmă, este zdrobită de ea, care ajunge atunci să le fie piatra funerară, lespeda de mormânt. O clasă încheie un legământ cu viața, cealaltă un legământ al morții.

În istoria lui Zaharia, Israelul din vechime tocmai ieșise din Babilon pentru a rezidi și a restaura Ierusalimul. Zorobabel a fost numit guvernator și urma să supravegheze lucrarea. El a așezat piatra de temelie la începutul lucrării, iar la sfârșitul lucrării a pus piatra de vârf, sau piatra de coronament. Zorobabel înseamnă „odraslă a Babilonului”. Toate profețiile indică zilele din urmă, iar numele lui Zorobabel este simbolul istoriei primei solii îngerești, când a fost așezată piatra de temelie, și tot numele lui este simbolul celei de-a treia solii îngerești, când este așezată piatra de vârf, sau piatra de coronament. Manifestarea revărsării Duhului Sfânt, fie în prima mișcare, fie în a doua, este reprezentată de numele lui Zorobabel (odraslă a Babilonului), căci el reprezintă solia care cheamă ca generația finală a „odraslei Babilonului” să iasă afară. Aceasta reprezintă solia Strigătului de la Miezul Noptii, care a avut loc în prima mișcare și care este pe cale să aibă loc în ultima mișcare a Strigătului Puternic.

Cei doi măslini, cele două ramuri de măslin și cei doi unși care reprezintă vasele în care cele două țevi de aur varsă untdelemnul:

Cei unși care stau alături de Domnul întregului pământ dețin poziția odinioară încredințată lui Satana, ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul cu care Dumnezeu ține candelile credincioșilor alimentate, pentru ca ele să nu pâlpâie și să nu se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi turnat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, forțele răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.

Dumnezeu este dezonorat când nu primim soliile pe care ni le trimite El. Astfel refuzăm untdelemnul auriu pe care El l-ar turna în sufletele noastre, spre a fi împărtășit celor din întuneric. Când va veni chemarea: «Iată, vine Mirele; ieșiți-I în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au prețuit harul lui Hristos în inimile lor, vor constata, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt gata să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a obține untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Dar dacă cerem Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, dacă Îl implorăm, precum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», dragostea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul auriu ne va fi împărtășit. «Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihăririi, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume. Review and Herald, 20 iulie 1897.

Zaharia întrebese în mod repetat cine erau cei doi măslini, atrăgând astfel atenția asupra diverselor simboluri ale celor doi martori. Sora White identifică cei doi măslini ca fiind cei doi martori din Apocalipsa, capitolul unsprezece.

Cu privire la cei doi martori, profetul declară în continuare: „Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Dumnezeului pământului.” „Cuvântul Tău”, a spus psalmistul, „este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” Apocalipsa 11:4; Psalmul 119:105. Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului și ale Noului Testament. Marea Luptă, 267.

Zaharia dorise să înțeleagă cine erau acești doi martori. În timpul Revoluției Franceze, aceștia au fost Vechiul și Noul Testament. Ei au fost reprezentați ca Moise și Ilie, care au fost uciși pe stradă

de fiara care s-a ridicat din adâncul fără fund. Ei reprezintă lucrarea Future for America, care a fost ucisă la data de 18 iulie 2020.

La începutul capitolului, după ce Zaharia este trezit, când oasele moarte, uscate, sunt adunate laolaltă, dar încă nu sunt vii, Gavriil întreabă: „Ce vezi?” Zaharia descrie ceea ce a văzut, apoi întreabă: „Ce sunt acestea, domnul meu?” Gavriil accentuează subiectul întrebării, răspunzând la întrebarea lui Zaharia cu o întrebare. El îl întreabă pe Zaharia: „Nu știi ce sunt acestea?” Apoi Gavriil răspunde: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel: Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.”

Cuvântul Domnului care i-a fost dat lui Zorobabel a fost: "Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu. Cine ești tu, munte mare? Înaintea lui Zorobabel te vei preface în câmpie; iar el va aduce piatra de vârf cu strigăte: Har, har peste ea!"

Zorobabel, dregătorul, îl reprezintă pe vestitorul care, la începutul și la sfârșitul istoriei, pregătește calea, înaintea căruia muntele devine ca o câmpie. Isaia identifică lucrarea aceluiași vestitor și spune că el va „netezi în pustie o cale pentru Dumnezeu nostru” și că va face ca „orice vale” să „fie înălțată”. El va face, de asemenea, ca „orice munte și orice deal” să „fie coborâte”, căci „muntele cel mare” dinaintea dregătorului Zorobabel „se va face câmpie”.

Solia «celor șapte vremi» a lui William Miller i-a fost dată de Dumnezeu. Zorobabel îl reprezintă pe William Miller, care a așezat piatra de temelie a «celor șapte vremi», și el reprezintă, de asemenea, mâinile care «vor aduce piatra de vârf» cu «strigăte, strigând: Har, Har peste ea». Dublarea cuvântului «har» reprezintă solia Strigătului de la miezul nopții. «Strigătele» reprezintă aceeași solie ca strigătul cel puternic al celui de-al treilea înger, iar «strigarea» reprezintă Strigătul de la miezul nopții. Întregul pasaj este despre solia Strigătului de la miezul nopții. Este despre fecioarele care dormeau somnul morții pe străzile din Apocalipsa unsprezece, care străbate valea oaselor moarte și uscate. Este despre învierea oaselor moarte și uscate și despre rolul profetic al «firului cu plumb» pe care îl văd fecioarele înțelepte, care le face să se bucure.

Apoi Zaharia spune: «Mai mult». «Mai mult» înseamnă a suprapune pasajul următor peste pasajul precedent. Este o referire la principiul profetic al «rând după rând». Dialogul anterior a identificat trezirea la miezul nopții a poporului lui Dumnezeu, reprezentat de Zaharia. Dialogul anterior a subliniat în mod repetat dorința poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă de a înțelege cine sunt cei doi martori din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Dialogul anterior a identificat faptul că Zorobabel reprezintă lucrarea din prima mișcare și, de asemenea, lucrarea din ultima mișcare. A identificat că «mâinile» lui Zorobabel (reprezentând puterea omenească) trebuiau să așeze piatra de temelie și piatra de încheiere, însă lucrarea mâinilor lui a fost și este împlinită numai prin puterea divină a Mângâietorului.

Dialogul care a urmat, care trebuie suprapus peste dialogul anterior, arată că atunci când „mâinile lui Zorobabel” își încheie lucrarea, poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă va „ști că Domnul” „a trimis” pe Gabriel, purtătorul luminii, „cătore” poporul lui Dumnezeu. Ei vor recunoaște procesul de comunicare ceresc care este primul adevăr reprezentat în legătură cu Revelația lui Isus Hristos. A refuza solia și lucrarea lui Zorobabel înseamnă a refuza solia care vine de la Gabriel, pe care el a

primit-o de la Hristos, pe care Acesta, la rândul Său, a primit-o de la Tatăl.

Apoi, cele două clase de închinători sunt definite. O clasă „a disprețuit ziua începuturilor mici?” Cealaltă clasă „se va bucura” când „vor vedea plumbul în mâna lui Zorobabel, împreună cu acei șapte”, care „sunt ochii Domnului, care cutreieră încoace și încolo tot pământul.” Cei care disprețuiesc ziua începuturilor mici disprețuiesc lucrarea istorică a lui William Miller, așa cum este reprezentată de „plumbul”. Ei sunt puși în contrast cu aceia care se bucură când văd „plumbul” în mâna lui Zorobabel. „Plumbul” lui Zaharia este piatra de zidire care produce o despărțire. O clasă disprețuiește „plumbul”, căci refuză să vadă că „plumbul” în mâna lui Zorobabel este împreună cu „acei șapte”. Cuvântul „șapte” care este împreună cu „plumbul” este același cuvânt ebraic care este tradus ca „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase.

Atunci Zaharia repetă faptul că, atunci când se trezește, nu știe cine sunt cei doi martori. De aceea întreabă încă o dată: «Ce sunt acești doi măslini?» O repetă din nou, întrebând: «Ce sunt aceste două ramuri de măslin care, prin cele două țevi de aur, varsă din ele însele untdelemnul auriu?» Iar Gabriel accentuează întrebarea, răspunzând încă o dată la întrebarea lui Zaharia cu o întrebare: «Nu știi tu ce sunt acestea?», la care Zaharia răspunde: «Nu». Atunci Gabriel spune: «Aceștia sunt cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ.»

Capitolul începe cu Gabriel trezindu-l pe Zaharia din somnul său. Prin urmare, Zaharia îi reprezintă pe fecioarele care sunt trezite la miezul nopții, iar când acele fecioare sunt trezite, ele sunt prezentate ca având o povară copleșitoare de a înțelege ce reprezintă cei doi martori din capitolul unsprezece al Apocalipsei. Toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie în cartea Apocalipsei. Toți profeții sunt de acord unii cu alții, căci Dumnezeu nu este autorul confuziei. Toți profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit.

Gabriel aplică principiul Alfa și Omega, identificând că Zorobabel va începe și va încheia lucrarea zidirii templului. Lucrarea sa este reprezentată ca așezarea pietrei de temelie la început și a pietrei de încheiere la sfârșit. Zorobabel reprezintă mișcarea millerită și mișcarea Future for America.

Gabriel îi prezintă lui Zaharia faptul că lucrarea Strigătului de la Miezul Noapții, fie în mișcarea primului înger, fie în mișcarea celui de-al treilea înger, este înfăptuită prin puterea Duhului Sfânt.

În timp ce zăceau morți pe stradă, lumea se bucura de trupurile lor moarte, dar când s-au ridicat, atunci lumea s-a temut, iar ei s-au bucurat. Ei se bucură pentru că văd plumbul acelor „șapte vremi” în mâna lui Zorobabel. Plumbul este piatra pe care se zidește, care îi desparte pe cei înțelepți de cei nebuni.

Zaharia nu spune „cei șapte”, ci spune „acei șapte”. Aceștia cuprind două mii cinci sute douăzeci de ani de împrăștiere. Cuvântul tradus prin „șapte” este același cuvânt care este tradus prin „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase și reprezintă „blestemul” robiei care a fost adus asupra ambelor regate ale lui Israel, cel de nord și cel de sud. Cartea lui Daniel identifică „acei șapte” drept o mânia întâi și una din urmă.

Piatra de temelie așezată de William Miller a fost "cele șapte vremi", iar piatra de vârf așezată de mișcarea celui de-al treilea înger este "cele șapte vremi". Cei care se bucură când văd "acele șapte"

în trezirea Strigătului de la Miezul Noptii al zilelor de pe urmă vor fi martorii unei despărțiri și unei separări între cei de preț și cei de nimic. Cei de preț se vor bucura pe măsură ce intră într-o unitate deplină, iar cei de nimic vor afla prea târziu că nu au untdelemnul care curge prin cele două țevi de aur. Adevărul care pricinuieste bucurie pentru o categorie va fi o piatră de poticnire pentru cealaltă categorie, deși putea fi văzut de toți cei care erau dispuși să vadă.

Așa cum «cele șapte vremi» au devenit o încercare la început, în 1856, când adventismul filadelfian a trecut la adventismul laodicean, «cele șapte vremi» reprezintă din nou o încercare la sfârșit, chiar acolo unde adventismul laodicean trece la adventismul filadelfian. Încercarea de la început nu a fost trecută în 1863, prin respingerea doctrinei biblice a «celor șapte vremi». Cei care vor eșua la încercarea de la sfârșit, în 2023, vor face astfel din pricina respingerii experienței cerute de remediul identificat de «cele șapte vremi» din Leviticul douăzeci și șase.

A fost important să stabilim că cartea lui Daniel susține pe deplin „cele șapte vremuri”, înainte de a începe să luăm în considerare mesajul profetic al primelor șase capitole ale cărții lui Daniel, deoarece capitolele patru și cinci tratează „cele șapte vremuri” și identifică începutul și sfârșitul celor două coarne ale fiarei care se ridică din pământ din capitolul treisprezece al Apocalipsei.

Vom începe considerarea acelor prime șase capitole în articolul următor.

Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile de pe urmă. Vedeniile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele profețite se vor împlini curând.

Luăți în considerare circumstanțele națiunii evreiești în vremea în care au fost date profețiile lui Daniel.

Să acordăm mai mult timp studiului Bibliei. Nu înțelegem Cuvântul așa cum se cuvine. Cartea Apocalipsei se deschide cu o poruncă adresată nouă de a înțelege învățătura pe care o conține. „Fericit este cel ce citește și cei ce aud cuvintele acestei profeții”, declară Dumnezeu, „și păzesc cele scrise în ea; căci vremea este aproape.” Când noi, ca popor, vom înțelege ce înseamnă această carte pentru noi, se va vedea în mijlocul nostru o mare trezire. Nu înțelegem pe deplin învățăturile pe care le transmite, în ciuda poruncii care ne-a fost dată de a o cerceta și a o studia.

În trecut, învățătorii au declarat că Daniel și Apocalipsa sunt cărți pecetluite, iar poporul s-a depărtat de ele. Vălul, a cărui taină aparentă i-a împiedicat pe mulți să-l ridice, a fost înlăturat de însăși mâna lui Dumnezeu de pe aceste porțiuni ale Cuvântului Său. Însuși numele «Apocalipsa» contrazice afirmația că este o carte pecetluită. «Apocalipsa» înseamnă că ceva de importanță este descoperit. Adevărurile acestei cărți sunt adresate celor ce trăiesc în aceste zile de pe urmă. Stăm, cu vălul ridicat, în locul sfânt al lucrurilor sacre. Nu trebuie să rămânem afară. Trebuie să intrăm, nu cu gânduri nechibzuite, ireverențioase, nu cu pași pripitiți, ci cu reverență și cu teamă de Dumnezeu. Ne apropiem de timpul când profețiile cărții Apocalipsei urmează să se îplinească. Mărturii pentru slujitori, 113.